

A csapszékben

A szerencsétlen lengyel forradalom évfordulóján

Vígan csendül a pohár,
sok jókedvű nóta járja;
odakünt a jómadár,
a vihar: csattog a szárnya.
A rút idő odakünt
behavazta küszöbünk.

Vágd asztalhoz serleged,
úgyis ropja, ropja, testvér,
hős lengyel sírok felett
durva lábbal a jeges tél,
reménységnek egy maradt:
szabadság a hó alatt.

A hó hősök tetemét
elvíná hollók hadától,
hogy a világ szégyenét
elrejtse a napvilágtól.
Hó a holtak csontjain —
de örökkön él a kín.

Ha az új pacsirtadal
felzendül e gyászhatárban
s a rózsá bimbóival
bólogat a napsugárban,
a tavasz majd odalép,
s átkos szemfedőt letép:

akkor majd a hó s a fagy
alól a sírok kiválnak,
belőlük magasra csap
az egetverő gyalázat,
s fekete füstje után
fellebeg a bosszu-láng!

(Fordította: Jékely Zoltán)
(1831)

A döghalál

(Részlet a Savonarola-ból)

\\"Vedd gyűrűmet s add a tiédet!
Jöjj, rakjunk fészket, kismadár!\" -

Üres lesz nemsoká a fészek,
Lecsap rátok a döghalál!

"Húzd rá! bort ide! s isten áldjon!
Van még egy édes korty, - igyál!" -
Úgy ám! Szavadon fog, barátom
S már rádcsapott a döghalál.

"Ó, börtön kínzó éjszakái!
A gyötrő lánc húsomba váj!"
Rajtad se fűl a vas sokáig,
Még ma eljön a döghalál!

"Sok még a bűn... de nyakra-főre
Szétfut - fogjátok meg - a nyáj!"
Gyóntatószéknél rogy a kőre,
S feloldta-é a döghalál?

"E sápadt Ecce homo képet
- Pompás! - a vér elönti már!" -
S most ecseted elkapja: téged
Fest sápadtra a - döghalál.

S iszonytató egyformasággal
Jár a vész minden házon át,
Hogy megtanuljátok a gyászdal,
A Miserere dallamát!

Megrögzött szívek! népek alja!
Ha Girolamo véletek
Hiába szólt, hajtsatok arra,
Kinek a nyelve élesebb.

A bűnösök konok hadát így
Töri-puhítja a Halál;
Hulláikból szószéket állít
S zord térítőként arra áll.

Férfiakból s nőkből emelte -
Fonnyadtak voltak, öregek,
S az ifjúságot is benyelte
E gyorsan növvő épület.

S gyermekbimbókat is letéptek
Itt-ott a Halál kezei,
Kegyesszokás szerint a széket
Angyalképekkel rakta ki.

(Fordította: Kardos László)

A harangok hangja

Szélcsend, a tónak nincs hullámverése;
szirtnek, fenyőnek, bércnek, jégfokoknak,
melyek csak fellegekkel társalognak,
töretlen benne most a tükrözése.

Hallik egy-egy száraz lomb reszketése,
s az is, ha szikla-útján friss nyomoknak
apró rögöt perdít a hegytoroknak
s fegyvert sejtő zerge szökkenése.

De lám: harangot kondít most a távol,
bút kelt, de enyhülés is szól szavából;
tehén legel füves hegy oldalában.

A béke szól hozzám a halk zenében,
a béke, mely földünk elhagyta régen
az éden-kor legelső hajnalában.

(Fordította: Áprily Lajos)
(1837)

A mélabúhoz

Bús vezér az élet-útban,
mélakórság, hű felem!
Csillag-fényben és borúban
mindenütt te jársz velem.

Elvezetsz vad kőhavasba,
hol magányos sas tanyáz,
vén fenyőfa tör magasba
s hegy folyója harsonáz.

Holtakkal beszél a lelkem,
könnyem záporral fakad,
s bús testvér-kebledre ejtem
gond-árnyékos arcomat.

(Fordította: Áprily Lajos)
(1830 körül)

A szél hangja

Álomba hullt az erdő észrevétlen,
lombot a levegő mozdítani renyhe
s illatot sem hord, s elhallgat a csendbe
madár a fán s a béka tó vizében.

A szentjánosbogár, mint szikra, éjen
s alvókon átlibben a levelekbe
s édes álmok körtáncában kerengve
lelkem elmerül a csend gyönyörében.

De lám! hirtelen zúgás kél a fákon,
kedves álmokból vissza kell találnom,
komoly hang beszél most hozzám a csendben;

A felriadt lélek figyel a szélben,
mely mint atya szól játszó gyermekéhez,
figyelmeztet, ideje hazamennem.

(Fordította: Hajnal Gábor)
(1837)

A távolban

I.

Távol, idegen helyen
Tépem ezt a rózsát.
El is vinném szívesen,
Édes lányka, hozzád.
De míg oda juthatok,
Elrepül sok óra
S hervadt lészen és halott,
Mert siet a rózsza.
Óh, ne hagyd el kedvesed\!
Ne menj tőle messze.
Csak a meddig elviszed
A rózsát kezvedbe\';
A meddig a fülmile
Fézkébből kirebben,
Vagy a meddig éneke
Hangzik a közelben.

II.

Sietős és hervatag
Rózsza és az ének,
Mint rózsálló ajakad,
Mint zengő beszéded.
Dóreség volt, dóreség
Perczre is veszítnem

Ajkad egy lehelletét,
S a fényt szemeidben!
Most a rózsá, csalogány
Vérem\ ' egyre szítja;
S futva futnék,
drága lány, A te karjaidba.

(Reviczky Gyula fordítása)
Az Albigensek záróéneke
Amért küzdöttek, hősin kardra kelve,
amért máglyára mentek énekelve,
mi volt az? Tán fényes, látó szemük
bevillant, bár balsors tört ellenük,
a szent Szabadság fölismert szívébe,
s imádták, máglyáknál is hőbben égve?
Vagy bennük csak halk sejtelve borongott,
míg kínok közt járták a bús porondot,
s nem több? – ám hősi emléküket éppen
ezért kell fénybe s gyászba szőni szépen:
Ó, lehet-e a dús, szabad vágy talmi,
ha, ki csak sejti is, kész érte halni?

S tán új kérdés faggatja bús dalom:
miért kél benne oly sok borzalom,
miért, hogy hantot tűnt iszony felett tár,
mit a Történet boldogan feled már?
Elföldelt kint miért új létre hívni,
halottak ellen gyűlölködve vívni?
Hát nincs elég friss kínja a jelennek?
s nem jár gyűlölség élő becstelennek?

Ám mégis, múltba hadd nézzen a szem,
a tűnt idő szívünk hadd szántsa mélyre,
a bús jelen így egybeforrva véle
egy sors, egy élet, egy vérség leszen.
A vándor azt, hogy hol kövesse híve,
ha szétágaz ösvénye vadon íve,
úgy jelzi meg, hogy a bejárt utat
zöld ággal hintve, jó irányt mutat.
Így vár, a tűnt küzdők útjára hullva
törött boldogság és sok drága hullá.

Régmúlt harcos sorsokkal egybenőve
táguljon szívünk büszkén a jövőbe,
hogy prófétás kedv vidám heve gyújtson,
bár vesztes harc borús halála sújtson:
mert jó a perc és boldogabb napokban

felénk is hú utódok szíve dobban.
A mi korunk miért oly vad, komor?
loholva, tépve, daccal, mire forr?
Meghalni, míg árny ül a látkörön:
ezért nincs bennünk türelem s öröm,
ez fáj: mohón a régvárt fényre vágyva
ólmos hajnalban dőlni síri ágyba.
De bár a nap késik, s mi porba omlunk,
izzó vágyakkal, bosszútlan sebekkel,
lesz még arany szabadság, drága reggel,
s tüzén könnycsepp ragyog majd: szólni rólunk.

Ne véljétek hát, hogy juházni hárul
dalom haragja holtakról, a máru,
sőt hirdetem: gyöngé, késő szülöttek,
az éji rémtől balga, aki retteg!
Nézzétek a sok dib-dáb mai cenket,
nem érik föl a nagy, holt Innocentet,
holott szavára sem szűnt meg dobogni
az emberszív s a Gondolat lobogni!

A fényt az égről nem lehet lemarni,
napot sötét csuhákkal eltakarni,
vagy bíborköntösökkel – fény lesz itten!
Albigensek nyomát huszíták járják,

vérrel fizetni meg a könnyek árját,
s Husz, Zsizska tűntén jönnek Luther, Hutten,
a Harminc Év, a Cevennek dicsői,
a Bastille rombolói és a többi.

(Fordította: Tóth Árpád)

Az ég gyásza

Az ég arcán egy gondolat: sötéten
egy felhő száll át, gyászos és komor;
mint nagybeteg ágyán a láz hevében,
hánykolódik a szélben a bokor.

A menny bosszúsan, tompán föl morajlik,
nehéz pillái megvonaglanak -
Így rebben a szem, ha sírásra hajlik,
s fakó fény lobban a pillák alatt.

A láp hidege a síkságra árad,
a puszta fölött pára kavarog;
az ég utánagondol bánatának,

és kiejti kezéből a napot.

(Fordította: Rónay György)
(1827-1831)

Beethoven mellszobra

Zord szobámba minap, árván,
este, búsan hazatérve,
meglepetés fogadott, jó
meglepetés drága fénye.

Egy barátom szeretete,
biztos szeme megtalálta,
fény sugárnak hol hagyott rést
az a komor, néma zárka.

Mellszobor állt bent: a férfi,
a mester, kit legnagyobbként
tiszttelek, akár a bércek
ősét s tenger végtelenjét.

Alpok zivatara, harc, mit
mennybolt, vihar s óceán vív
s a szent orkánként dübörgő
Beethoven, az óriás szív,

szítja dacom, hogy nevetve
nézzem dühét végzetemnek:
hogyan gyúl s hogyan vész hamujába
végső fája édenemnek.

Csata az, mely sose gyűlöl,
láng-szeretet és nyugodt sír
s fájó kéje a halálnak,
ha Beethoven dala fölsír;

ha meg ujjong, élet csattog,
ébrednek az ős halottak,
s kripták fölött, részegülten,
mint bacchusi had, robognak.

Ha haragszik, akarat küzd:
ember! ... Vas csörg, lándzsa, dárda...
És üvöltve, verve zúg a
démonhad az alvilágba. –

Édes ingás, hab-zsibongás,

világtenger áramának
lelke suttog, szerelemről?...
Hullám nő, hull, ó, hogy árad!

Kagylófüldre, sima parton
táncos sellők játszadoznak,
korall-ágon eljövendő
csalogányok álmodoznak.

Csönd! Halkabban!... A Természet
Szellemének ajka sóhajt:
dalt súg egy szép gyermek első
álmaiba, altatódalt;

hegedűje holdsugárhúr;
mélység fölé kifeszített:
üteme a földi mélyben
kristályszögleteket illeszt,

varázsütemére bimbót
nyit a rózsaszín, íme, vándor
szárnyra kelve daru lebben
tova az ősz bánatából. –

Coriolán! Véget ért a
harc, a vad dolyf: belezörget
a gyorskezü vég – utolsó
hangok hullnak, összetörtek!

Hogy vert minden akadályt a
szép gonosztett büszke hőse!
Most meg – ott áll, elbukottan,
tragikusan és tűnődve.

Töpreng és a földre bámul,
romlását a sors akarja;
buknia kell, néma kínban
meg-megrándul nemes arca. –

Figyelj! E sok hang-tusában
idők fordulója zendül,
az emberért küzdött és sírt,
békét akar most, megenyhült.

A zúgó szimfóniák szent
viharában földre szállva
Zeus közelít s nyomja csókját

Krisztus vérző homlokára;

hallgasd, roppant szíve mindent
szeretben hogy fog össze,
a régi s az új világot
hogy öleli az örökbe.

(Fordította: Szabó Lőrinc)
(1840)

Az ősrengeteg

Merő álom-káprázat ez a táj,
s mikor a szabadság fölötte száll,
igéző árnya a földjére hull,
s ezernyi képben ott marad rabul;
itt keres a fájdalom menedéket,
tengeren át ideremeg a vétek;
e tájék csábító ígéretére
a haldokló reménység talpra állt,
vad viharban lengette zászlaját,
hogy idegen parton elejtse végre,
s keserűbb halált haljon elgyötörten;
puhább volna a sír hazai földben! -
Hajdan ezen a tájon lovagoltam
erdei csapáson, sötét vadonban,
a nap éppen készült nyugodni már,
lány fuvalom kélt, nem dalolt madár.
Leszálltam, lovam forráshoz vezettem,
tekintetem kószált a rengetegben.
Engesztelőn fénylett az alkonyat
az őserdő e félelmes zugába,
hol zavartalan ezer éve tart
az élet és halál komor tusája.
S legyűri a hiába zöldelő
életet a halálos túlerő,
mert végül a zsarnok halál erősebb,
csontmarka az életre rácsukódik,
s az elszáradt váz-ujjak, torha törzsek
közül felszínre törni semmi mód itt.
Hová emeli, halál, a növények
létét nagy öklöd, s hová az enyémet?
Kinyitod-e? Örökké zárva lesz-e?
Szorongva kérdeztem, s érezni véltem
s halál keze szelét már a szélben,
s a vérem mintha máris dermedezne.
Soká hevertem így a rengetegben,
fejem a mély avarban nyugodott,

s gyász-eszmék rabja, a világtitok
sötétlő szakadékába meredtem.
Az erdő virág-éke hova lett?
Hova a lármás víg madársereg?
Pusztává lett az erdő, rég kiszáradt,
nyoma sincsen virágnak és madárnak.
Igy fognak tán hamar lehullani
kedvem szép sejtelem-virágai,
s ha életem kiszáradt, dalaim
eltűnnek, énekes madaraim;
csendes leszek s halott, mint ez a fa,
s mint övé : álom lelkem tavasza.
Mikor hajdan e reves, korhatag fa
oly sóváran nyújtózkodott, ezer
karjával úgy tört még a fényre fel,
levelei úgy repestek a napra,
mikor édes tavaszi illatát
ontotta balzsamul a légen át,
nem volt-e méltó a megmaradásra,
s halottan nem éppoly méltó a gyászra,
mint öröknek gondolt gondolatom?
Vágyam, mely Istenhez hajolni von?
Csak feküdtem, szorongató, halálos
gondban, közel, mint soha, a halálhoz,
mígnem lovam patája az avarban
megzörrent, zajt ütött, s én felriadtam;
odajött hozzám, mintha ösztökélne:
későre jár, ideje menni végre;
de szóltam én: „Mivégre jó vajon,
lovam, megint nyeregbe szállanom?”
Szelíd derűvel nézett rám az állat,
s életkedve forrón szívemre áradt,
és elnyugtatott varázsereje.
S a puszta erdőn megbékélt kedéllyel
lovagoltam immár a közel éjjel
és a rejtelmes végső éj fele.

(Fordította: Lator László)
(1835)

Búcsú

Fogadd végső üdvözetem,
hazám, ki most rabszolgamód
a zsarnok talpát becstelen
hajlongással csókolgatod.

Lágyan ringattál kebleden,

és boldogan serdült fiad;
az ifjút várta szerelem;
de a férfi nem volt szabad.

Ha a havasban vadcsapat
csörtet reá a sűrűből,
vadászember földhöz tapad,
és ép bőrrel megmenekül.

Kushadsz te is, szegény haza,
ha zsarnokod feléd vonul,
hagyod, hadd csörtessen tova,
s lapulsz némán, hangtalanul.

Hajóm, repülj a viz fölött,
oda, hol égi tűz lobog,
köztem s a szabadság között
tenger, mosd el a szurdokot!

S te új világ, szabad világ,
melynek virágzó partfokán
szétzúzódik a szolgaság:
köszöntelek, szép új hazám!

(Fordította: Székely Zoltán)
(1832)

Dél felé

Dél felé vonul a zápor,
Délre zúg a fürgeteg,
Arra vágyom, merre távol
A villámok dörgenek.

Ott a messze Magyarhonba\'
Nyájas kis falucska áll,
Körülzúgja erdők lombja,
S rá az ég áldása száll.

Megvonúlva, faluvégen
Áll egy csöndes, kicsi lak,
Az én drága üdvösségem\'
Rejtik a szerény falak.

Erdő fáit mintha vonnák
A magános lak felé:
Agaikat védve fonják
A tető és fal fölé.

Némán nézi ablakából
Lilla a sötét vadont,
Csüggedt arczczal csak kibámul,
Hallgatja, hogy zúg a lomb.

Nézi, nézi méla kedvvel,
Nézi, nézi csüggeteg,
Hogy szalad tovább a csermely,
S szállnak szét a levelek . . .

A szél egyre jobban zajlik,
A víz mind jobban csörög,
És az idő, szinte hallik,
Hogy zúg el a lány fölött.
(Vargha Gyula fordítása)
(1826-1827)

Elválás

Már oda mind a bimbók, csalogányok,
és daltalan a lombjahullt bokor,
ősz hűvös szél rajta átlohol;
eltűnt a lomb, s boldogságom utánok.

Ez a csalit, hol annyiszor kerestük
a mámorok megtartó sűrűjét,
s míg foglyulejtett a gyönyörűség,
foghatatlan szállt az idő felettünk.

Világgá méz, vándorlás láza éget;
itt az ösvény, kígyózva, hidegen,
mely nagy erővel csábít, kedvesem,
mindent feledni, messze földre téged.

Hajódat már mozdítja útikedve,
sima nyugalmából felforr a hab,
de ha elment, a hullám összezsap,
s egykedvűn ring tovább, megcsendesedve.

Látod fájáról elszállni a varjat?
Egy darabig inog, remeg az ág,
majd visszanyeri volt állapotát:
panaszaid is csendben elapadnak.

(Fordította: Jékely Zoltán)
(1833)

Három cigány

Három cigányt láttam egyszer
öreg fűzfa alatt,
míg kocsim a poros úton
üggyel-bajjal haladt.

Egyik hegedült magában,
körötte a puszta,
a pirosuló esthajnalban
húzta, egyre húzta.

Másik, pipával agyarán,
bámulta a füstöt,
nem is lehet ilyen boldog
se király, se püspök.

A harmadik lágyan aludt,
a cimbalma kint állt,
cimbalmán a szél futkosott,
szívén álom hintált.

Cifra-foltos rossz ruhája
volt itt mindahánynak,
de ők jajnak, földi bajnak
mégis fittyet hánynak.

Tőlük tudom, hogy az élet
bús torát, hogy üljük:
elfüstöljük, elalusszuk
és elhegedüljük.

Ment a kocsim, de sokáig
tekintgettem rájuk,
nézegettem sötét hajuk,
füstfogta orcájuk.

(Ford.: Kosztolányi Dezső)
(1837-1838)

Indiánok vonulása

1.

Panasz jajong a Susquehanna-parton,
szíven találja bánata a vándort.
Kik üvöltik ilyen fájón, kitartón?
Hazájuktól búcsúzók indiánok.

De egyszerre csak elnémul a bánat.

A törzsfőnök jön, gyors, heves a lépte,
már agg, szeme sötét, hajfürtje sápadt,
fennszóval szólal, körülállja népe:

„Mint nyájukat, hajtanak egyre távol,
tovább, tovább, az átkozott fehérek,
eljöttek és minket a földanyáról,
a régi istenek közül kitépnek.

E tűz fényénél kezdem látni tisztán,
a lángnál, mely bennem is, nemcsak itt ég:
az üdvösséget elhozták keresztfán
és bosszúnkat keresztrefeszítették.

Elhagyjuk immár bölcsőnk ringatóját,
az erdőt, mely bőviben volt a vadnak,
az erdőt, hol karunk asszonyt karolt át,
az erdőt, hol halottaink nyugodnak.

Vigyázzatok hát, hogy az ős-síroknak
halomsorára lopva kússzatok föl:
ne keljenek ki onnan a halottak,
ne tudják meg, hogy eltértünk hitüktől.

Jön a megcsúfolás, mely majd a végén
mohó ekéjét sírjaikba vágja
és gyűlölt ellenségeink vetésén
az ősök szentelt hamva lesz a trágya!\

S készülnek a halottak ünnepére,
és már a nap nyugatra vette útját,
a sírokra lankadva hull a fénye
és hull a könny s a zöldelő fenyőág.

Ekkor kitör fájdalomuk zabolátlan
s a levegőbe száll mind hangosabban,
és szenvedésük teljes áradásban
csendes kripták körül zúg vad jajokban.

S az elűzöttek vándorútba fognak,
de gyakran még visszafelé köszönnek
sötét vággyal sok drága sírhalomnak,
és hullanak az átkok és a könnyek.

Az erdőn át, a fák között bolyongva,
a törzseket becézve átkarolják
és búcsúzólul a meghitt vadonba

még utoljára kilövik a puskát.

A zokogás, a puskák ropogása
elhangzott már az erdőben, a halmon,
s a holt lelkek panaszos sóhajára
nem hallgat más, csupán a csöndes alkony.

2.

Már sok mérföldes távolságba érve
útjukat, mindig mellettük rohanva,
hazai mormolással elkísérte
a hú barát, a régi Susquehanna.

A forró vágyat: gyorsan elszakadni
az ellenségtől, s átokkal előre –
tagjaikból lassan szorítja csak ki
a fáradt álom kurta pihenője.

Az erdő vendégei megpihennek,
magas tölgyfák sötétje közt a tűz ég,
a férfi az álomnak lassan enged,
az anya mellén tartja csecsemőjét.

Lohad a tűz, a lomb közt fojtva rezdül
nyáréji szellős szabadon kerengve
borzol a nők hosszú haján keresztül –
alvón hajolnak rá a kisdedekre.

A fönök és a törzs egy része ébren
ül még, alvásra egyikük se gondol,
elmerülnek fájó beszélgetésben
és felszítják a lángot olykor-olykor.

Hol vékonyodik sűrűje a lombnak,
a vesztett szülőföldre visszanéznek
s meglátják erdőtűztől lángralobbant,
felbiburló térségeit az égnek.

„Látod, hogyan gyilkolják erdeinket?”
- fordul társához a törzs feje kérdeve.
- „Balsorsunk friss nyomába fényesebben
vág bele boldog vetésük ekéje.

Fellázítják az éjt, hogy megtagadja
az álmot s lángruhát magára tűzzön:
lobog az erdő, fölverve a vadja
s kétségbeesve törne ki a tűzből.

Ébred a vad üvöltő jajszávára,
becsapja a tűz naputánzó fénye
s csirregve, mámorosan a madárraj
száll egyenest halála közepébe.

Bizony, bizony, felszökken a vetéssel
a gyom is, melyet mi vetünk el abba:
nagy átkunk, amit az idő megérlel.
Ezt megbánják majd — eljön még a napja!"

S nézik, bánattól s bosszútól meredten,
amint a tűzfény, halványabbra válva,
eloszlik a pirosuló napkeletben,
s felszikkázik a tölgyek koronája.

(Fordította: Vas István)
(1833-1834)

Kettős honvágy
Szívünk kettős honvágy szorítja össze,
elérve azt a szörnyű partfokot,
hol a sír ásít, e sötét torok;
arcunk, szemünk fakul halottüresre.

Földi honvágy gyötör, mert vége lesz e
létnek, kínját-gyönyörét itthagyd;
az égi honvágy, mint a hajnalok
friss szele, hív már valahova messze.

E kettős honvágy zeng a hattyudalban;
ikerpatak a végső könnypatakban:
szelíd hiányé, rideg búcsuzásé.

Talán titokzatos énünk se más
az éles szemnek: kis sötét vonás,
metszésvonal – két szétfutó világé.

(Fordította: Tandori Dezső)
(1837)

Magányosság

1.

Álltál-e már magadra hagyva, messze,
isten és egy jó szív nélkül puszta-szélben,
ádáz sorsodtól kezétől megsebezve,
s a dúlt kint büszke csendben hordva mélyen?

Túnt el minden reményed ködbe-vezve,
mint farka - hang túl egy magas hegy-élen,
- melyet vadász-fül már hiába lesne -
s a madár, mely száll, hogy itt telet ne érjen?

Ha voltál ilyen vad-egyedül,
tudod: emberre oly nyugózza hat,
hogyan egy követ karolva földre dől;

majd mint akit magánya megvadít,
mirev kövéről szökve felriad
s a szél felé lendíti karjait.

2.

A szél nem ért, kezdednek meg nem állna,
a kő halott, hideg s zord, mondj le róla,
vigaszt hiába kérsz, nem hajt a szóra,
s ha rózsát látsz is, elhagyott vagy, árva;

mert észre sem vesz, hervad nemsokára,
magára néz csupán, a sápadóra.
Tovább! tekints be sok bús utcásorba,
szemed ott is csak romlás képe várja.

Kunyhókból egy-egy arc kinéz szepegve,
aztán becsapnak ajtót, ablakot,
kunyhók bedűlnek, rémség ül szívedre.

Isten s jó szív nélkül! Az út be rémes,
hideg szél húz az utcán. Hallgatod.
Bús vagy, világ, oly bús, hogy szörnyüség.

(Fordította: Áprily Lajos)
(1838)

Menedék

Köröskörül sziklaszálak,
néhány kis fenyőfa, elszórt,
zordon suttogása társak,
kik nem hallanak madárszót.

Szép tavasz-napok zajából
ide nem jut el az ének;
sok is e sötét magányból,
keselyű megsínylené ezt.

Sziklaágyán szinte reszket,
szomjan ég a mohaszőnyeg:

jöjj, felhő, eső, eredj meg,
hogy kívánom drága könnyed!

Itt a szellő halkán átszál,
rejtett, mély gyászt hordozó hang;
itt-ott árva vadvirágszál,
ha az est jó, összeborzad.

Nincs patak, mely surranóan
ellopózhatnék idáig:
el ne mondja áruló hang,
micsoda csendet talált itt.

Mert vad sziklák őrizik jól:
így maradjon ez a hely meg,
hol ki lehet sírni titkon
egy boldogtalan szerelmet.

(Fordította: Jékely Zoltán)
(1833)

Naplemente van

Naplemente van,
gyászos fellegek,
szél sír untalan,
sírva ellebeg.

Villám sápadón
száll az ég alatt,
képe lenn a tón
gyorsan átszalad.

Villám fényinél
téged látlak itt:
lengeti a szél
hosszú fürteid!

(Fordította: Babits Mihály)